

רשומות

הצעות חוק

12 בינואר 1964

593

כ"ז בטבת תשכ"ד

עמוד

64

חוק לתיקון סקורת החוק המלילי (מס' 21), תשכ"ד—1964

חוק לתיקון פקודת החוק הפלילי (מס' 21), תשכ"ד-1964

1. **הוספת סעיף 120א** **בפקודת החוק הפלילי, 1936 (להלן - הפקודה), אחרי סעיף 120 יבוא:**

120א. (א) המוסר הודעות או עדויות בענין אחד בפני רשויות שונות, והודעותיו או עדויותיו בפניהן סותרות זו את זו בשאלה עובדתית שהיא מהותית לגבי הענין, ועשה כן בכונה להטעות, דינו - מאסר שנתיים או קנס 5000 לידה.

לענין סעיף זה, רשות - בית משפט הדין בפלילים, בית דין משמעתי, וכן שוטר או רשות אחרת העורכים חקירה על פי דין.

(ב) פרוטוקול של המשפט, או של החקירה המוקדמת, והודעה או עדות שנרשמו כדין בחקירה אחרת, יהיו ראייה לכאורה לדברי העד בהם.
2. **החלפת סעיף 185** **במקום סעיף 185 לפקודה יבוא:**

185. הורו של ילד שלא מלאו לו ארבע עשרה שנה או של נכה שאינו מסוגל לדאוג לצרכי חייו, וכל המחוייב על פי דין או הסכם לדאוג לצרכי חייו של ילד או של נכה כאמור הנתון להשגחה, שאינם מספקים לו מזון, לבוש, צרכי לינה וצרכי חייט חיוניים אחרים במידה הדרושה לשמירת שלומו ובריאותו, דינם - מאסר שנתיים, מלבד אם הוכיחו שנקטו כל האמצעים הסבירים שבידם לנקוט להשגת אמצעים כדי לספק את הצרכים ואין בידם לספקם.
3. **החלפת סעיף 186** **במקום סעיף 186 לפקודה יבוא:**

186. הורו של ילד שלא מלאו לו ארבע עשרה שנה או של נכה שאינו מסוגל לדאוג לצרכי חייו, וכל המחוייב על פי דין או הסכם לדאוג לצרכי חייו של ילד או של נכה כאמור, והם נוטשים אותו, דינו - מאסר שלוש שנים.

לענין סעיף זה, נטישה - לרבות סירוב לקבל את הילד או הנכה להשגחה, או מסירתם למי שאינו מחוייב לדאוג לצרכי חייהם ולא הסכים שיהיו ברשותו, או השארתם בידי אדם ביודעין שאותו אדם אינו דואג לצרכי חייהם.
4. **תיקון סעיף 193** **בסעיף 193 לפקודה, לאחר פסקה (ה) יבוא:**

"(ו) מי שמפריע למעבר החפשי ברחוב או ברחבה, או במקום סמוך לאלה שלציבור יש גישה חפשית אליו, על ידי שהוא לן בהם או גורם שאחרים ילוננו בהם."
5. **תיקון סעיף 232** **בסעיף 232 לפקודה, במקום "ממין שיש בו כדי לסכן" יבוא "ממין או במצב שיש בו כדי לסכן".**
6. **תיקון סעיף 243** **בסעיף 243 לפקודה, בפסקה (ו) בסופה, יבוא "משתמש בחומר מרעיל או מסכן, או מחזיק בו, מפקירו או מפקיר מיכל שהוחזק בו חומר כזה ויש בו כדי להרעיל או לסכן, או"**

1 ע"ד 1836, תוס' 1 מס' 652, עמ' 263; ס"ח תשי"ז, עמ' 287; תשי"א, עמ' 248; תשי"ב, עמ' 127, 144; תשי"ד, עמ' 47, 51, 74, 238; תשט"ו, עמ' 71; תשי"ז, עמ' 44, 88, 155, 178; תשי"ט, עמ' 144; תשי"י, עמ' 54; תשכ"א, עמ' 24; תשכ"ב, עמ' 36, 79; תשכ"ג, עמ' 84.

הוספת סעיפים 243 א ו-243 ב	7. אחרי סעיף 243 לפקודה יבוא:	"הזנתה שמירתם של כלי גריה ותמרי נפץ
243 א. המחזיק או משאיר כלי ירייה או חומר נפץ, שבכוונתו לגרום נזק לאדם או לסכן חייו, ללא נקיטת אמצעי זהירות סבירים כדי למנוע אדם אחר מלגרום בהם נזק לעצמו או לאחר, בין בטיפול כלשהו בהם ובין בלא טיפול, דינו – מאסר שנה או קנס אלפיים לירות. סעיף זה אינו חל על החזקה או השארה במקום שהוא מחנה צבאי או שבו מתנהלות פעולות צבאיות, או תוך כדי אימונים במסגרת הצבא.	סכנה לילדים	
החלפת סעיף 348	8. במקום סעיף 348 לפקודה יבוא:	"הגדרת של בנקוט
348. בפרק זה, בנקוט – כל שטר או שטר הליפין שהוצא על ידי בנק בישראל, לרבות בנק ישראל, או על ידי אדם או תאגיד המנהלים עסקי בנק בכל מקום שהוא בעולם, וכן שטר-בנק ושטר הליפין חלק וכל שטר כסף שהוא הילך חוקי בישראל או בארץ שבה הוצא."		
תיקון סעיף 353	9. בסעיף 353 לפקודה, במקום "כל שבזיון מטשטש או קורע או חותך או מקלקל בדרך אחרת כל שטר כסף שהוצא על פי פקודת שטרי הכסף, 1927" יבוא "מי שבזיון מטשטש או קורע או חותך או מקלקל בדרך אחרת כל שטר כסף שהוא הילך חוקי בישראל".	
הוספת סעיף 353 א	10. לאחר סעיף 353 לפקודה יבוא:	"חוקי שטרי כסף
353 א. העושה או המפיץ דבר שאינו שטר כסף ובו דמות שטר כסף שהוא הילך חוקי בישראל, או חלק עיקרי מדמותו, דינו – קנס חמש מאות לירות."		
תיקון סעיף 354	11. בסעיף 354 לפקודה, בסעיף קטן (1), לאחר "כל בנקוט שנמצא מזויף או מחוקה" יבוא "או כל דבר כאמור בסעיף 353 א שהוא ברשותו של מי שהורשע בעשייתו או בהפצתו".	
הוספת סעיף 385 א	12. לאחר סעיף 385 לפקודה יבוא:	"כניסת לקרקע והזיקה
385 א. בהמה שנכנסה לקרקע מוכנה לגידולים או שיש בה גידולים, וגרמה נזק לקרקע, לדבר מוכן לצורך הגידולים או לגידולים, או שנכנסה לשטח המחוזק לצרכי מרעה, ורעתה בו – בעל הבהמה או המחזיק בה, דינו – קנס אלף לירות, זולת אם הוכיח להנחת דעתו של בית המשפט שנקט כל האמצעים הסבירים למניעת כניסתה כאמור."		
ביטולים	13. בטלים:	
(1) סעיף 56 לפקודת הפרוצידורה הפלילית (שפיטה לפי כתב אישום) 2;		
(2) סעיף 4 לפקודת הפרוצידורה הפלילית (עדות) 3.		
2 חוקי איי, פרק ל"ו, כרך א', עמ' 446. 3 חוקי איי, פרק ל"ד, כרך א', עמ' 439.		
65	הצעות חוק 593, כ"ו בטבת תשכ"ד, 12.1.1964	

דברי הסבר

החוק המוצע כא להכניס בפקודת החוק הפלילי, 1936, מספר תיקונים, אשר הצורך בהם נתעורר כמשך הזמן, התיקונים הם בנושאים שונים ונפרדים, ואלה הם:

סעיף 1:

הוראה זו באה להחליף ולאחד את ההוראות הקיימות, בדבר עדויות סותרות, בסעיף 56 לפקודת הפרוצידורה הפלילית (שפיטה לפי כתב אישום) ובסעיף 4 לפקודת הפרוצידורה הפלילית (עדות), וזו לשונם:

פקודת הפרוצידורה הפלילית (שפיטה לפי כתב אישום):

56- (1) אם יתברר במהלך שפיטה עפ"י כתב אישום שעד מסר הודעה בשבועה על איזו עובדה הנוגעת למשפט והיא סותרת באיזה פרט חשוב הודעה שמסרה בשבועה בחקירה והודישה המוקדמת שבאותו המשפט, הרי לאחר פסק הדין יפה כוחו של בית המשפט למסור אותו עד למשפט דחוף בישיבת בית המשפט המחוזי.

(2) משהוכח שמסר הודעות סותרות כאמור לעיל, ומשוכח בית המשפט שהיתה כוונה לרמות את בית המשפט בערך את החקירה, או את בית המשפט הדין במשפט, יאשם אותו אדם בעבירה על עדות שקר, ויהיה צפוי - משיתחייב בדין - למאסר שנתיים או לקנס של חמש מאות לירות או לשני העונשים האלה כאחד.

(3) במשפטו של מי שנאשם בעדות שקר, הרי הראיית כתבי העדות שנגבתה בחקירה והודישה המוקדמת וזכרון הדברים של השופט היושב ראש במשפט, הוא הוכחה לכאורה על ההודעות הנראות להיות כלולות כאותם כתבי העדות.

פקודת הפרוצידורה הפלילית (עדות):

4- (1) אם יתברר כמשך משא ומתן משפטי פלילי בפני בית משפט, שעד הציר בשבועה על עובדה הנוגעת למשפט במתרו באיזה פרט חשוב הודעה שמסרה בהתאם לסעיף הקודם, יהיה בית המשפט מוסמך למסור, עם סיום המשא ומתן המשפטי, אותו עד למשפט דחוף בפני בית המשפט המחוזי.

(2) משיוכח כי מסר העד אותן הודעות סותרות כאמור לעיל, ומשיחברר לבית המשפט שחיה בזה משום כוונה לרמות את פקיד המשטרה, או את הפקיד המורשה האחר כנ"ל, שבפניהם במסרה ההודעה, או את בית המשפט שגבה את העדות, יאשם אותו אדם בעבירה על עדות שקר, ויהיה צפוי - משיתחייב בדין - למאסר שנתיים או לקנס של חמש מאות לירות או לשני העונשים כאחד.

(3) כשהיה בידו אדם הנאשם בעדות שקר, תשמש הגשת ההודעה שנמסרה בהתאם לסעיף הקודם וזכרון הדברים של בית המשפט הוכחה לכאורה להודעות שנאמר עליהן שם שנמסרו.

הנושא הנדון הוא ענין לחוק הפלילי הסובסטנטיבי ולא לסדרי הדין.

סעיפים 2-3:

האחריות הפלילית של המזניחים חובתם לדאוג לילדים שבהשגחתם קבועה בסעיפים 185 ו-186 לפקודת החוק הפלילי, 1936, בהם נאמר:

185- כל אדם שהוא אחד מהוריו או אפוטרופסו של ילד(ה) רך בשנים ואינו יכול לדאוג לעצמו, או כל אדם אחר שבידו מסור הפיקוח החוקי על ילד כזה מסרב או מתרשל (בהיות לאל ידו לעשות זאת) להספיק מזונות, מלבושים, וכלי מיטה מספיקים ושאר צרכי חיים כשביל אותו ילד, באופן שייגרם על ידי כך נזק לבריאותו של אותו ילד יאשם בעוון.

186- כל אדם שהוא הורו או אפוטרופסו של ילד למטה מבן שנים עשרה שנה או כל אדם שבידו מסור הפיקוח על ילד כזה, ויש לאל ידו לכלכל אותו ילד, ומבלי סיבה חוקית או מספקת הוא עוזב אותו בודוון ללא אמצעי מחיה, יאשם בעוון.

הוראות אלה לקיומן, כשאדם אינו דואג לילד שהוא אחראי לכלכלתו ולשאר צרכיו, על התביעה להוכיח, ככל מקרה, שיש לאל ידו לספק לילד את מזונותיו. במקרים רבים אין התביעה יכולה לצאת ידי חובת-הוכחה זו. כן על התביעה להוכיח כי על ידי ההזנחה היה נגרם נזק לילד, דבר המסתבר בדרך כלל אך לעתים קשה להוכיחו.

ההוראה בסעיף 186, שלפיה נענשת נטישתם של ילדים, אינה חלה על מי שהשאיר את הילד בידי אדם אחר שאינו חייב ואינו מוכן לדאוג לו, כגון מוסדות סעד ועזרה סוציאלית, ועל המטרב לקבל לרשותו ילד שהוא חייב לדאוג לו. במקרים רבים מוזניחים הורים את ילדיהם ומשאירים אותם במשרד מוסדות כאלה, מתוך הנחה – שהיא סכירה – שהם ידאגו למחייתו של הילד המוזנח. בזה מוטלת על מוסדות אלה מעמסה כבדה שאינם חייבים בה אך אינם יכולים להתעלם ממנה. ההוראות האלה חלות כשהעבירה נעברה בידיים עד גיל שתים עשרה שנה; אולם מקובל לראות כמי שאינו יכול לכלכל את עצמו ילד עד גיל ארבע עשרה שנה – הוא הגיל שבו מותר לו להתחיל לעבוד ולעמוד ברשות עצמו. כמו כן אין הן חלות על נכים שאינם יכולים לדאוג לצרכי חייהם.

הסעיפים 2 ו-3 המוצעים באים לתקן את המצב הקיים בנקודות עיקריות אלה. סעיף 185 המוצע מטיל על הנאשם את חובת ההוכחה שאין ביכולתו לדאוג לילדו או למי שהוא אחראי לו, ואין הסעיף מתנה את העבירה בגרימת נזק לילד. בסעיף 186 המוצע מוגדרת "נטישה" הגדרה מורחבת, לפיה גם השארת ילד בידי מי שאינו חייב לדאוג לצרכיו, וגם סירוב לקבל ילד ע"י החייב לדאוג לו הם עבירה. בשני הסעיפים הועלה גיל הילדים לארבע עשרה שנה והם חלים גם על נכים שאינם מסוגלים לדאוג לצרכי חייהם.

סעיף 4:

הוראה זו באה למנוע הימצאות אנשים במקומות פתוחים לציבור על ידי לינה במדרכת הרחוב. העונש על מעשים כאלה יהיה העונש המוטל לפי סעיף 193 לפקודה על מטרדי רחוב אחרים. זו לשון סעיף 193:

193. כל אחד מהאנשים דלקמן:
 (א) המתנהג באופן פרוץ או בלתי צנוע בכל מקום ציבורי;
 (ב) מי שנמצא כשהוא נודד או קובע עצמו בכל מקום ציבורי כדי לפשוט יד או לקבל נדבות, כשהוא מגלה פצעים או מומים או כשהוא משתמש בכל אמצעי אחר, או כשהוא גורם לילד שהוא למטה מבן ט"ו לעשות זאת, או כשהוא משדלו או מאמצו לכך;
 (ג) מי שנמצא משוטט בתור פושט יד או מקבץ נדבות, או משדל לקבל נדבות מאיזה מין שהוא בכל אמתלא כוזבת או אמתלת-רמיה;
 (ד) מי שמתנהג בכל מקום ציבורי בצורה העשויה לגרום להפרת השלום;
 (ה) מי שנמצא משוטט בכל מקום או בקרבתו או בכל דרך-מלך או בכל מקום הנמצא בסביבתם או בכל מקום ציבורי בזמן ובמסיבות כאלה שיש בהם כדי להביא לכלל מסקנה שהוא נמצא שם לשם מטרה בלתי חוקית או פרוצת, יאשם בעוון ויהיה צפוי למאסר חודש ימים על העבירה הראשונה, ולמאסר שנה אחת על כל עבירה שלאחריה.

סעיף 5:

סעיף 232 לפקודת החוק הפלילי, 1936, קובע:

232. כל אדם שברשותו או בפיקוחו נמצא איזה דבר – בין שיש בו רוח חיים ובין שאין בו רוח הממונים על דברים חיים, ובין שהוא נע או דומם ממין שיש בו כדי לסכן את חייו, בטחוונו ובריאותו של כל אדם, אם לא ייזהרו בשימוש ובטיפול בו, חייב להשתמש באמצעי זהירות מספיקים כדי למנוע סכנה כזאת; והוא יישא באחריות כל הוצאה שתפגע בחייו או בבריאותו של אותו האדם בעקב אי מילוי החובה הזאת.

סעיף זה מחייב אפוא כל אדם לנקוט אמצעים מחיימים כדי למנוע סכנה לאחור מצד דבר מסוכן שברשותו או שבפיקוחו. אולם אין הוראה זו מטילה חובת זהירות כשהדבר כשלעצמו אינו מסוכן, אך במצבים מסויימים הוא נעשה מסוכן, כגון חפץ כבד המוחזק כשהוא מעל לקרקע ועשוי ליפול ולהזיק.

החוק המוצע בא לקיים את חובת הזהירות גם כתנאים אלה.

סעיף 6:

בשנים האחרונות רבו מקרי הרעלה עקב רשלנות והזנחה. בעיקר באזורים הקלאיים. סעיף 243 (ו) לפקודה מטיל אשמת עוון על אדם אשר "באופן כה נמהר או רשלני עד כדי סיכון חיי אדם או עד כדי היותו עלול לגרום נזק לאיש אחר... מחלק, מספק, מוכר, משקה או נותן רפואה או חומר אחר מרעיל או מסכן". סעיף זה אינו כולל החזקת החומר המרעיל או הפקרתו לרבות מיכל שהחומר החזק בו והוא מסוכן, בתנאים העשויים לגרום נזק לאדם אחר (ולעתים קרובות ניזקים בכך קטינים). הסעיף המוצע בא למלא חסר זה.

סעיף 7:

סעיף 243 לפקודת החוק הפלילי, 1936, מטיל עונש בשל עשיית מעשי רשלנות מסויימים העשויים לגרום נזק לאדם. בין יתר המעשים נכללים טיפול רשלני בנשק ובהמרי נפץ. אולם מעשה נחשב לעבירה לפי סעיף זה אם היתה בו רשלנות חמורה. אם גרם על ידי מעשה רשלני מותו של אדם, אחראי הגורם בשל מעשהו, לפי סעיף 218 לאותה פקודה, גם אם היתה רשלנותו פחותה יותר, היינו, לפי לשון החוק "חוסר זהירות או פזיזות או פזיזות שאין בהם כדי רשלנות פושעת", אך מידת זהירות רגילה פוטרת מן האחריות. במיוחד אין המחזיק בכלי ירייה, או בחומר הפיצוץ, אחראי לתוצאות אם הם נגרמו על ידי התערבותו של אדם אחר, אפילו ילד, וטיפולו בדבר, אם בדרך כלל אין לצפות מראש התערבות כזאת.

אירעו מקרים מספר בהם נגרמו תוצאות חמורות עקב התערבות גורמים אחרים שנטלו כלי ירייה וטיפולו בו. כוונת ההצעה בסעיף 243א היא להטיל על האחראים לכלי היריה חובה לנקוט אמצעי זהירות מתאימים גם כדי למנוע נטילתם על ידי אחרים, ועל ידי כך למנוע סכנה מטיפול בלתי זהיר בהם.

סעיף 243ב כולל הצעה באותה רוח לגבי דברים אחרים, שאינם כלי ירייה או חומר נפץ, אשר המשחק בהם על ידי ילדים עשוי לסכן אותם. המשאיר ללא אמצעי זהירות מפני הסכנה דברים המסכנים ילדים במקום שיש להניח שילדים ישחקו בהם, כגון מקררים מים שנים בסכיבות בתי מגורים, ייענש לא כשל גרימת הנזק לאדם לכשייגרם, אלא אף בשל עצם השארת הדבר בתנאים שקיימת סכנה לילדים אפילו על ידי טיפול בדבר מצד הילדים עצמם.

סעיפים 8-9:

סעיף 348 לפקודה מגדיר את המונח "בנקוט" לצורך פרק מ' לפקודה הודן בזיוף כספים, וסעיף 353 מטיל עונש בשל קלקול שטרי כסף בודון. לפי לשון הסעיפים אלה, אין הם חלים על שטרות המוצאים כיום על ידי בנק ישראל, שכן בנק ישראל אינו בנק כמש" מעותו בסעיפים אלה, והשטרות המוצאים על ידיו אינם מוצאים לפי פקודת שטרי הכסף, 1927, הנזכרת בהם. זו לשון הסעיפים:

348. לצורך פרק זה כולל המונח "בנקוט" כל שטר או שטר-חליפין שהוצא ע"י בנק בישראל, או בנק אף אינגלנד או ע"י כל אדם אחר, או התאגדות, או חברה, המתעסקים בעסקי בנק בכל מקום שהוא בעולם, וכל שטר בנק וכל שטר שלא נכתב תיפו (שטר חליפין חלק), וכן יכול שטר כסף שהוצא עפ"י פקודת שטרי הכסף, 1927, וכל שטר (יהיה שמו מה שיהיה), שהוא מטבע בארץ שבה הוצא.
353. כל שבזון מטשטש או קורע או חותך או מקלקל בדרך אחרת כל שטר כסף שהוצא עפ"י פקודת שטרי הכסף, 1927, יאשם בעוון ויהא צפוי למסור שלושה חדשים או לקנס של מאה לירות או לשני העונשים כאחד.

סעיפים 8 ו-9 המוצעים באים לתקן את הסעיפים האמורים כדי להחילם על כל שטר כסף שהוא הילך חוקי בישראל.

סעיפים 10-11:

לעתים נעשו חיקויים של דמות שטרי הכסף לא לשם זיוף אלא לצרכי תעמולה שונים, מסחריים ואחרים. סעיף 10 המוצע בא למנוע חיקויים כאלה והפצתם בציבור, ולהרשות לבית המשפט להחרים חיקויי שטרות כאלה שכרשות נאשם שהורשע, כשם שהדבר מותר כיום לגבי שטרות מזוייפים בהתאם לסעיף 354 לפקודה הקובע:

"תפיסתם והחרמתם 354. (1) בית המשפט יתפוס ויחרים כל בנקט שנמצא מזויף או מחוקה, ואפשר להשימו או של שטרות מזוייפים, לנהוג בו באותו אופן שירצה שר המשפטים מבלי לשלם מיצויים לבעליו.
(2) אם יתברר לשופט שלום, על יסוד הודעה בשבועה, שיש יסוד מספיק להאמין כי מבשרים וכו' בלא רשות חוקית או בלא צידוק חוקי נמצא או היה נמצא ברשותו או בהשגחתו של אדם -
(א) כל בנקט מזויף או מחוקה, או
(ב) כל מבשר לפשייתו או לחיקויו של גייר המשמש לבנקוטים, או
(ג) כל חומר שיש עליו מלים, צורות, סימנים או אותיות שאפשר להדפיס בהם או שנתכוונו להדפיס בהם בבנקוט, - יכול שופט ליתן כתב הרשאה לחפש את הדברים האלה ואם נמצאו דברים אלה אגב חיפוש יתפוסם ויחריםם בפקודת בית המשפט שבפניו נשפט העבריין, ואם אין משפט יתפוסם ויחריםם בפקודת שופט שלום, ויבין במקרה זה ויבין במקרה זה - אפשר להשימו איתו בבנקוט, כלי או חומר או לנהוג בהם באותו אופן שירצה שר המשפטים."

סעיף 12:

סעיף 385 (1) (ב) אומר:

"עבירה באדמה 385. (1) אדם אשר באין בידו הרשאה חוקית או הירוך חוקי (היובת ההוכחה על כציאות חקלאית או בגניב הרשאה או תירוץ כאלה תהיה על אותו אדם) -
(א)

(ב) גורם לבהמה כל שהיא או מניח לבהמה כל שהיא, שהוא בעליה או שהוא ממונה עליה אותה שעה, להיכנס או להימצא בנן כל שהוא או קרקע כל שהוא מהסוג הנזכר בפסקה (א) של סעיף זה, או בקרקע כל שהיא שעובדה במשך שנים עשר החודשים הקודמים, יאשם כעוון, ויהיה צפוי לקנס של חמישים לירות או למאסר שלושה חדשים, או לאיתו קנס ולאיתו מאסר גם יחד."

הוראה זו באה להגן על בעלי השדות מפני עדרים משוטטים הבאים לרעות בהם שלא כדין. אולם לעתים קרובות משלחים בעלי העדרים את עדריהם ובהמותיהם בידי קטינים ולא ניתן להעניש את הרועים - מפני שהם לא "גרמו" לבהמה שתיכנס למקום.

צמצום שדות המרעה והרחבת שטחי השלחין גרמו לריבוי הגזקים עקב רעיה בלתי חוקית ויש לסתום את הפרצות שבחוק.

סעיף 12 בא להטיל על בעלי בהמות את האחריות לכל נזק שייגרם על ידי רעיה בלתי חוקית של בהמותיהם, אלא אם כן הוכיחו שנקטו בכל האמצעים הסבירים למנוע רעיה כזו.

